

GERARD MANLEY
HOPKINS*Duns Scotus*
Oxfordja

Tornyokkal tele város, tornyaid között lombos-ágas,
 Kakukk-visszhangos, harang-bongásos, pacsirta-bűvölt, varjú-vert,
 patak-kerített;
 Partodon pettyes lilium nyílik; amit vidékkel város egyesíthet
 Benned boltosult eggyé, összhangodban szökkent virágba.

Szegényes-vörös téglavéges szegélyed nőttön nő; hiába
 Bánja vesztét a természet, amelyhez szürke bájad leginkább illet;
 Könyörtelen növekvés, miért zavartad így meg
 A vidék rendjét? — hol a nyájak békéje, s a nyájas rét virága?

De óh! a levegő, amely most engem éltet
 Éltette egykor őt is; e falak, füvek, s a folyóparti fák
 Közt járkált ő, kinél több békességet

Lelkemnek más nem adhat; a lét, s való világ
 Titkainak páratlan tudója; mérd bár Rómához, s Athénhez
 Őt, ki a Szűzért lángbahozta Galliát.

Tarka szépség

Dicsértessék hát Isten a pettyes dolgokért —
 A tehéntarkán színes mennyekért;
 Pisztrángsapatra hintett rózsa-foltokért;
 Parázként izzó vadgesztenyékért; pinty-szárnyakért;
 Kimért rétért, s parlagért, szabdalt és szántott földekért;
 S a mesterségekért: titkos fogásokért, s fortélyokért.
 Mindent, ami más, különös, ritka, vagy szokatlan;
 Változó, tünékeny, s úgy szeplős (ki tudja miért?)
 Hogy gyors, vagy lassú; savanyú, édes; csillogó, sötét;
 Ő nemz elő, kinek szépsége változatlan:
 Dicsérjük szent nevét.

Gömöri György fordításai